

vel Gaab om, at man skulde forandre sin Stilling til 3die Behandling og endogsaa tage Forslaget tilbage, men jeg for min Part, der netop foranlediget ved den Diskussion, der forleden fandt Sted, har skænket Sagen ny Overveielse, tror aldeles ikke at ville kunne komme til noget saadant Resultat.

Berg: Der var nogle enkelte Udtalelser i Betænkningen, jeg ønskede at omtale, men da jeg ikke tror, den ærede Ordstyret (Holstein-Ledreborg) har omtalt dem, skal jeg lade det fare indtil videre. Angaaende det Spørgsmaal, der blev berørt af det ærede Medlem for Hr. v. Steenstrup og den sidste ærede Taler, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at den Ordning, den høitærede Minister har foreslaaet, og som Udvalget har tiltraadt, gik ud paa at bevilge til Diemedet her 190,000 Kr. i Lønning og Alderstillet, og ogsaa forudsatte, som nævnt af den sidste ærede Taler, at det Dyrtidstillæg, der hidtil har været givet dem, maatte blive dem tildeelt paa deres Lønning. Udvalget erkjendte, som sagt, at en forandret Deling i fire Klasser af omtrent lige Størrelse var retfærdig, efter at der var gaaet saa mange Aar hen, inden man ret havde faaet ordnet denne Sag. Det Spørgsmaal optoges da af os, om vi ikke skulde søge at faae denne Del af vor Bestillingsklasse frigjort fra Spørgsmaalet om Dyrtidstillæg i Fremtiden ved at faae en endelig Lønningsordning for dem, saa at de ikke skulle være afhængige af Stridigheder angaaende dette Spørgsmaal. Det er jo Noget, man søger efter, og har gjort færdigt med Lovvæsenet og er ifærd med at faae ordnet for det øvrige Postvæsens Bedkommende, og man har saa ogsaa ment at burde se at faae det ordnet for Postbudenes Bedkommende. For mig var saa Spørgsmaalet: Hvad skulde man foreslaa heri Thinget for disse Personer? Hvad vilde blive anvendt i Dyrtidstillæg til dem efter de opstillede Lønninger, hvis vort Forslag til Dyrtid eller Lønningstillæg gik igjennem? Det vilde være omtrent det Bøh, som Lønningerne nu ere foreslaaede regulerede til, idet vort Forslag vil andrage 212,000 Kr., altsaa en Forøgelse af 22,000 Kr. fra det, som staar opført med Tal paa Finansloven. Jeg omtaler ikke her en ganske midlertidig Forhøielse af nogle enkelte Hundrede Kroner, som vil tilfalde nogle af de ældste Postbude, der nu ere lønede efter Loven af 1852. Denne Forhøielse omtaler jeg ikke, thi den vil strax falde bort; jeg taler kun i Almindelighed, og det vil altsaa blive 22,000 Kr. mere, end der er forlangt. Hvor de 40,000 Kr. komme fra, veed jeg ikke. Jeg har ikke regnet det ud, men jeg veed ikke, hvor Tallet 40,000 kommer fra. Nu vilde de Herrer se, at 22,000 Kr. bliver ca. 12 pCt. af de 190,000 Kr., som vi omtalte, og det vil altsaa nærmest svare til det, som vi selv have foreslaaet, at de

Bedkommende skulde have som midlertidigt Lønningstillæg. Den Gang, vi foreslog dette, konfereerede vi med Medlemmer af Lønningsudvalget, og vi vare i hvert Fald i Forstaaelse med dem, forsaavidt som vor Opfattelse gik ud paa, at det midlertidige Lønningstillæg ikke vilde komme paatværs af en Overveielse af, hvad vore mindre lønede Bestillingsmænd skulde faae ved en endelig Revision. Saaledes er jeg kommen hertil for mit Bedkommende. Det er denne efter al Billighed og Rimelighed foreslaaede Lønningsforhøielse, foreslaaet fra Ministerens Side med en mindre Forhøielse end den sædvanlige til midlertidige Lønningstillæg, og hvorved vi faae det afgjort paa engang, og de Paagjældende holdes udenfor videre Tale om midlertidigt Lønningstillæg. Der næst have vi ogsaa ved vort Forslag naaet en noget mere konstant Ordning, idet vi foreslaa bestemte Aldersklasser, og det er en Betingelse for os for at kunne gaa ind paa dette, at det bliver Ljenesstealderen, som gjør Uslaget. Naar det nu siges — jeg vil ganske forlade Millionerne — at dette skulde have Konsekvenser opad med Hensyn til andre Lønninger, saa vil jeg svare de Herrer, at dersom de kunne paapege mig nogen Embedsmand, der arbejder som disse, saa skal jeg ogsaa være meget villig til at lægge denne Maalestok til Grund for hans Lønning efter hans Stilling. Kunne de Herrer ordne Embedsetaterne saaledes, at de kunne faae Embedsmændene til at anvende hele deres Tid og al deres Kraft paa Statens Ljenesste, saa er jeg, naar de forøvrigt due til deres Arbejde, overbevist om, at vi vilde staa os overmaade vel ved at tage dette som Maalestok. Dette er Konsekvenserne opad; dem frygter jeg ikke. Der er nemlig gjentagne Gange gjort en Betragtning gjældende, som det forekommer mig ofte sættes til Side — jeg antydede den forleden Dag. Jeg skal tage et Exempel fra Militæretaten. Vi have der en bestemt afgrenset Klasse, Underofficersklassen. Bilde det være upassende, at vi lønede vore ældste Oversergenter og Stabssergenter høiere end Premierlieutenanterne? Jeg vilde finde det overmaade forføarligt. Premierlieutenanterne ere paa det første Trin af deres Embedsstige og kunne jo komme høiere op, medens de Andre maa ende der, i Underofficersstanden. Det Samme er Tilfældet med saadanne mindre afsluttede Etater paa det civile Omraade. Naar de ere afsluttede saaledes, at de Bedkommende ikke kunne avancere længere, men maa tjene deri, saalænge deres Kræfter tillade det, — og da de ere uden Pensionsberettigelse, skulle de gjerne have lidt tilovers til Livrente o. desl. —, saa er jeg ude af Stand til at forstaa, at 8, 10, 12, 1,400 Kr. skulde være en urimelig Løn. Hvad nu angaar Konsekvenserne nedad, glædede jeg mig ved at høre det ærede Medlem fra Hr. v. Steenstrup; thi idet han mente at ville afstrække os fra Forslaget, gav han det en mægtig